

[Ole Bernt Henriksen]

af den danske jord er blevet lagt om, og jeg synes stadig hurtigere i de senere år. Vinterens grønne og forsommerens gule marker er meget synlige tegn herpå. Vi har måske ligefrem lov at formode, at der i hele denne store vifte af nye driftsformer og nye afgrøder, som vi har set komme til, fra egn til egn og fra årstid til årstid nogle steder, kan ligge nøglen til nogle løsninger eller antydninger af, at problemerne er på vej imod deres løsning. Dette er noget, vi meget gerne vil studere til efteråret. Det er muligt, vi kan finde nogle opmuntrende tegn, som vi stadig væk ikke har kunnet iagttage.

Jeg har også set, at der i USA er konstrueret et doseringsanlæg, der både øger udbyttet og reducerer gødningsforbruget/vandforbruget. Det undrer mig egentlig, at vi ikke har hørt mere til disse anlæg, som er særdeles udbredte i De Forenede Stater. De er så udbredte, at når man flyver hen over De Forenede Stater, er det i grunden det eneste menneskeskabte, man bemærker i de nordvestlige stater.

Det kunne jo være, at det var løsningen for i hvert fald nogle af de lette jorder, hvor kunstvandingen her i Danmark spiller den helt afgørende rolle. Det vil jeg godt have at vi drøfter i sommerens og efterårets løb. Jeg tror, der ligger nogle tekniske muligheder, som vi ikke har været tilstrækkelig opmærksomme på, men jeg ved det ikke.

Derfor lægger jeg også stor vægt på den anden fase i arbejdet, nemlig den såkaldte konsensusfase, som fru Dorte Bennedsen nævnte, og om hvis fornuft jeg synes at ane at fru Dorte Bennedsen nærere en svag tvivl.

Jeg tror, en konsensuskonference kan have et formål i, at man sætter sig ned og analyserer de problemer, der foreligger, og så når til en art enighed om, hvori problemerne i virkeligheden består. Jeg har meget tit set, at hvis man sætter sig ned og sammenligner tal og undersøgelser og egne iagttagelser, kan man somme tider nå frem til meget nyttige resultater, og så opnår man det, at den enighed, man nu engang har fået, har man fået i fællesskab, og den fører så også til et fælles syn.

Jeg vil sige, at jeg lægger megen vægt på de konsensuskonferencer; jeg vil gerne opfordre ministeren til at opbyde al sin sædvanlige opfindsomhed og kreativitet i skabelsen af dem, for jeg tror virkelig, det er en glimrende fremgangsmåde, før vi bevæger os videre frem.

Jeg vil gerne slutte mit indlæg med at sige, at jeg håber, at et resultat af denne debat, den kommende debat og også samtalerne på konsensuskonferencen bliver, at vi får samme enighed og samme engagement i løsningen af de tilbageværende miljøproblemer, som vi har set i forbindelse med de gode fremskridt, vi har gjort på de to andre områder, som nævnes i ministerens beretning, som jeg herved skal takke for.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Ole Bernt Henriksen hørte ikke helt fejl, da han hørte en vis tøvende skepsis hos mig vedrørende konsensuskonferencer. Det hænger lidt sammen med erfaringerne. Vi havde en konsensuskonference i 1987; man kan diskutere, hvad formålet med den var. Onde tunger siger, den skulle redde Det Radikale Venstre ud af en klemme; det skal jeg ikke kunne sige om er korrekt. I hvert fald sagde denne konsensuskonference, at det, der var helt afgørende, var, at vi koncentrerede os om forbruget af kvælstof ud fra den betragtning, at man ikke kunne måle udsivningen fra de enkelte landbrug, og derfor var metoden at koncentrere sig om forbruget af kvælstof.

Det konsensuskonferenceresultat tog man ikke ad notam og gjorde ikke tilstrækkeligt ved i den nu foreliggende vandmiljøplan, og det er klart, at det giver en vis skepsis hos os andre.

Når jeg bad om ordet, skyldes det egentlig mest, at hr. Ole Bernt Henriksen sagde, at han ikke uden videre var enig i det princip, at tvivlen skal komme miljøet til gode. Jeg står her med miljøministerens pressekonference fra Bergenresultatet, hvor hun siger: »Vi fik fastslået, at videnskabelig tvivl ikke længere kan bruges til at udsætte vigtige miljøbeslutninger. Tvivlen skal komme miljøet til gode.«

Jeg vil derfor gerne spørge miljøministeren: Er det som radikal politiker, hun har udtalt dette, eller er det som miljøminister i regeringen og med alle regeringspartierne bag sig?

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Når man arbejder med problemer, vil man undertiden finde, at problemer er komplicere-